

Nr 98.

Av fru **Nordgren**, om ökat anslag till resestipendier för yrkesutbildning.

I årets statsverksproposition, åttonde huvudtiteln, punkt 253, har, under rubriken »Resestipendier för yrkesutbildning», för budgetåret 1946/47 upptagits ett reservationsanslag av 30 000 kronor eller samma belopp som för innevarande budgetår. Överstyrelsen för yrkesutbildning har hemställt om anslaget höjande till minst 40 000 kronor, men vederbörande departementschef har icke ansett sig kunna tillstyrka den begärda anslagshöjningen. Som motivering för sin hemställan har överstyrelsen bl. a. anfört, att ifrågasatt anslag hittills icke visat sig motsvara behovet av stipendier för med anslaget avsedda ändamål. Vidare framhålles att genom krigets upphörande torde inom en relativt snar framtid möjligheter kunna yppas till företagande av studieresor utomlands, varvid antalet ansökningar om stipendier för sådant ändamål kunna förväntas komma att öka. Om icke anslaget höjes rätt väsentligt, anser överstyrelsen det icke vara möjligt att bevilja stipendier för utlandsresor. Beträffande det angelägna i att i viss omfattning kunna möjliggöra för här ifrågasatta kategorier att, för sin förkovran i respektive yrken, företaga studieresor utomlands anser överstyrelsen att det icke torde behöva utförligare ordas härom.

Med instämmande i vad överstyrelsen anfört, torde det dock icke vara ur vägen, att särskilt peka på ett område, där utlandsstudier kunna vara av särskilt stor betydelse för vårt land, nämligen byggnadsverksamheten. För denna verksamhet, som är avsedd att i stor omfattning igångsättas under de närmaste åren, torde det kunna bli till stor nytta om ett antal av de yngre inom denna yrkesbransch bleve i tillfälle att genom studieresor skaffa sig erfarenheter på området under det stora återuppbyggnadsarbetet i utlandet. Detta gäller inte bara arkitekter och byggnadsingenjörer, utan jämväl arbetarna inom yrket, då det måste anses rimligt att även dessa få möjligheter härtill.

Det har från fackligt håll vittnats om att det finns ett livligt intresse bland de yngre byggnadsarbetarna att få göra sådana utlandsstudier. Men de ha i regel inte råd att bekosta detta med egna medel. Det kan heller inte sägas vara en fackorganisationernas uppgift. Närmast torde det tillkomma staten att ekonomiskt möjliggöra sådana studier för dem som ha lust att resa ut och ha förutsättningar för att tillgodogöra sig erfarenheter. Vad de under

dessa studier inhämta kommer ju icke endast dem själva till godo utan hela samhället.

Vad här anförts beträffande arbetare och övriga inom byggnadsbranschen, gäller givetvis även i fråga om arbetare inom andra yrkesgrenar. Men jag har velat särskilt framhålla byggnadsbranschens folk med tanke på den framskjutna plats byggnadsverksamheten intar på efterkrigsprogrammet. Ur anförda synpunkter torde en höjning av anslaget till resestipendier för yrkesutbildning för nästa budgetår vara väl motiverad.

Med hänvisning till ovan anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta att det under åttonde huvudtiteln, punkt 253, äskade anslaget till resestipendier för yrkesutbildning höjes med 10 000 kronor, eller från 30 000 kronor till 40 000 kronor.

Stockholm den 18 januari 1946.

Olivia Nordgren.
